

DIMBJA E JETËS

8 A

Zhveshur nga rrobat e të ngrohtë nga dashuria,
Veshur vetëm nga padukshmëria e dhimbjeve/
Që të rrethojnë shpirtin,
Ecim njerëzit e sotëm./

I takonë si makina te sëmurë,
Si maska te trishtuara,
Të mbyllur në errësirën e vetëmisë/
Të mbështjellur nga e pa arrtëshmja/
Që të cëmëndur ndjekin fantazmat e mëndjes./

Aa një busëqeshje, as një puthje të vjedhur,
As një belbëzim tingëllues të ëmbël fëmijësh të lirë,
As një lule anash këtyre shiritash të asfaltuar,
Pershkruar vetem ga hijë te zhurmshme/
Që vjellin helme e duar të ngrira të trupave të vdekur,
Të cilët klithin kini kujdes./

E në këtë qetësi uluret nga brënda e më shkatërron,
Zëmera ime kryenece,
E dashuruar më shumë se kurrëndonjëherë nga jeta,
Kujtohen përralla te largëta, një fytyrë nëne,
Zhurma e krahëve të një ëngjelli përherë të lodhur,
Lojëra të ëmbela dashurie,
Një grumbull shtëpishë të varfëra e të lumtura,
Flutura lozonjare e këngë sirenash,
Ngjolla te ndezura lulëkuqe e qielli i kaltër gjithmonë./

E pastaj, ... lutje^{TË} pafjeshme përpara ikonës së lashtë të Madonës,
Që tashmë nuk e gjei më në ndjenjat e brishta të memories/
E në zërin e shuar të shpirtit./

LA PENA DI VIVERE

Nudi dell'abito caldo dell'amore,
vestiti solo delle impalpabili pene di sempre che ti lasciano l'animo,
vanno gli uomini d'oggi.

Li incontri come automi malati,
come maschere tristi,
chiusi in un'oscura solitudine
e avvolti in impenetrabili silenzi
che, impazziti, rincorrono i fantasmi della mente.

Non un sorriso, non un bacio rubato,
niente trilli argentini di teneri bimbi in libertà,
non un fiore su quei lunghi nastri di asfalto,
percorsi solo da mostri rombanti
che vomitano veleni e mani gelide di corpi morti,
che si tendono ammonitrici.

E, in questo silenzio che mi urla dentro e mi lacera,
il mio cuore caparbio, innamorato più di sempre della vita,
evoca fiabe lontane, un volto chino di mamma,
rumori d'ali di un angelo sempre stanco,
dolci giochi d'amore,
un mucchio di povere case felici,
farfalle civettuole e canti di sirene,
macchie infuocate di gerani e cieli sempre azzurri.

E poi, ... preghiere innocenti dinanzi a un'icona di Madonna antica,
che ormai non trovo più nei sentieri fragili della memoria
e nella voce spenta dell'anima.